

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 22/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jurajom Klimčom, M. R. Štefánika 9, Trenčianske Teplice, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 50/2016, 24 Co 51/2016 z 12. apríla 2017 a takto

rozhodol:

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] a [REDACTED]
[REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2017 doručená sťažnosť (vedená pod sp. zn. Rvp 1247/2017) obchodnej spoločnosti

██████████ (ďalej len „sťažovateľka 1“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 50/2016, 24 Co 51/2016 z 12. apríla 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Dňa 10. júla 2017 bola ústavnému súdu doručená aj sťažnosť (vedená pod sp. zn. Rvp 1248/2017) ██████████ (ďalej len „sťažovateľka 2“, spolu ďalej aj „sťažovateľky“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

3. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 38 R 1/2015 zo 4. marca 2015, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku (ďalej len „obchodný vestník“) č. 47/2015 10. marca 2015, bolo proti sťažovateľke 1 začaté reštrukturalizačné konanie. Na základe uznesenia Okresného súdu Trenčín z 10. apríla 2015 zverejneného v obchodnom vestníku 16. apríla 2015 pod sp. zn. 72/2015 súd povolil reštrukturalizáciu sťažovateľky 1 a zároveň ustanovil sťažovateľku 2 do funkcie správcu. Uznesením z 10. novembra 2015 zverejnenom 16. novembra 2015 v obchodnom vestníku č. 220/2015 súd potvrdil reštrukturalizačný plán a ukončil reštrukturalizáciu povolenú uznesením sp. zn. 38 R 1/2015 s účinkami zverejnenia ku 17. aprílu 2015.

4. Zo sťažnosti tiež vyplýva, že na základe návrhu žalobkyne ██████████ ██████████ sa začalo na Okresnom súde Senica (ďalej len „okresný súd“) konanie o zaplatenie sumy 1 358 € s príslušenstvom. Žalobkyňa sa domáhala zaplatenia tejto sumy z dôvodu odstúpenia od kúpnej zmluvy, ktorou žalobkyňa zakúpila od sťažovateľky 1 sedáciu súpravu. Žalobkyňa zakúpenú sedáciu súpravu reklamovala no sťažovateľka 1 reklamáciu nevybavila, preto žalovaná od zmluvy odstúpila a podanou žalobou sa domáhala vrátenia zaplatenej kúpnej ceny vrátane príslušenstva. O žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 146/2013 z 9. apríla 2015, ktorým vyhovel žalobe v celom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka 1 odvolanie. O podanom odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 12. apríla 2017, ktorým v celom rozsahu potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie.

5. Sťažovateľky v sťažnostiach zhodne uvádzajú, že krajský súd nemal konať a ani rozhodnúť, pretože už v čase podania odvolania bolo konanie vedené na okresnom súde prerušené ako dôsledok právneho účinku povolenia reštrukturalizácie. Sťažovateľky tiež uvádzajú, že 17. novembra 2015, keď došlo k skončeniu reštrukturalizácie sťažovateľky 1, došlo *ex lege* k zastaveniu súdneho konania vedeného na okresnom súde vrátane naň nadväzujúceho odvolacieho konania vedeného na krajskom súde. Sťažovateľky v sťažnostiach vyjadrujú názor, že krajský súd v rozpore s § 118 ods. 4 a § 156 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) neskúmal právne účinky povolenej reštrukturalizácie, odvolacie konanie neprerušil, ale v konaní pokračoval a následne vydal napadnutý rozsudok.

6. Na základe týchto skutočností sťažovateľky navrhli, aby ústavný súd prijal ich sťažnosti na ďalšie konanie a následne o nich rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené. Zároveň sťažovateľky navrhli, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a aby uložil krajskému súdu uhradiť sťažovateľkám trovy konania.

7. Vzhľadom na to, že sťažnosti spolu mimoriadne úzko právne a skutkovo súvisia a sú obsahovo totožné, ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu 19. júla 2017 rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 356/2017 tak, že veci vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1247/2017 a sp. zn. Rvp 1248/2017 spojil na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. 1247/2017.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

10. Sťažovateľky namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo napadnutým rozsudkom krajského súdu.

11. Podstata argumentácie sťažovateľiek sa sústreďuje na poukázanie nesprávnosti postupu krajského súdu, ktorý nerešpektoval právne účinky povolenia reštrukturalizácie vyplývajúce z ustanovení § 118 ods. 4 a § 156 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré nastali po zverejnení uznesenia o povolení reštrukturalizácie v obchodnom vestníku; t. j. 17. apríla 2015. Tieto účinky krajský súd nerešpektoval a napadnutým rozsudkom rozhodol o odvolaní, ktoré proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka 1, ktorá bola účastníčkou konania vedeného na okresnom súde.

12. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a podrobne sa oboznámil aj s podmienkami, za ktorých krajský súd o odvolaní rozhodoval. Pri posudzovaní prípadných negatívnych ústavnoprávných dôsledkov v danom prípade ústavný súd predovšetkým skúmal, či krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní postupoval v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a aplikoval ich tak, aby nedošlo k neprípustnému zásahu do označených práv sťažovateľiek.

13. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 367 ods. 1 CSP ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.

Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak

a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,

b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov,

c) určitý spôsob usporiadania vzťahov medzi stranami vyplýva z osobitného prepisu.

14. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádza z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, IV. ÚS 362/09). Za daných okolností považoval ústavný súd postup krajského súdu, ktorý na základe odvolania (ktoré podala sťažovateľka 1 ako oprávnený subjekt) rozsudok okresného súdu preskúmal a rozhodol o ňom napadnutým rozsudkom ako správny, a teda ústavne akceptovateľný.

15. Krajský súd sa navyše podrobne zaoberal aj námietkami sťažovateľky, ktorými poukazovala na právne účinky reštrukturalizácie. Vo vzťahu k tejto argumentácii dospel k záveru, že právne účinky povolenia reštrukturalizácii nastali až 17. apríla 2015, preto okresný súd postupoval správne, keď 9. apríla 2015 uskutočnil pojednávanie, na ktorom bol zároveň vyhlásený rozsudok sp. zn. 7 C 146/2013. Jeho právne závery k tejto otázke sú plne legitímne a opodstatnené. Skutočnosť, že sťažovateľky sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

16. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 210/2016). Ústavný súd zdôrazňuje, že krajský súd rozhodoval o odvolaní, ktoré podala sťažovateľka 1. Sťažovateľky sa v priebehu odvolacieho konania, ktoré trvalo takmer dva roky, nedomáhali prerušenia tohto konania, a teda nenamietali konanie o podanom odvolaní. Ústavnému súdu sa tak javí, že ich aktivita bola vyvolaná tým, že krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol v ich neprospech, pretože potvrdil

rozsudok okresného súdu, ktorým bola sťažovateľka 1 zviazaná zaplatiť žalobkyni žalovanú sumu s príslušenstvom. Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci argumentácia sťažovateľiek vyjadruje iba odlišný právny názor na preukázaný skutkový stav, avšak bez toho, aby indikovala relevantný ústavnoprávny rozmer, t. j. vecnú súvislosť námietok s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru.

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosti ako celok po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, a preto bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uvedenými v petite sťažností.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2018